

Mopper!

Tafels in het park

Ongenoegen over een tegenreactie

In mijn plaatselijke park staan her en der 'huisjes', of eigenlijk: koepels op een frame van bielzen. Je kan er schuilen als het regent.

De meeste zijn voorzien van een eenvoudig bankje. Enkelen hebben ook één of twee dichtgemaakte zijkanten en een klein, hoog opgehangen vitrinekastje. Heel genoeglijk allemaal. Ik heb er zelfs wel eens vogels en een haas zien schuilen voor de regen.

Sommige 'huisjes' waren ook voorzien van een eenvoudig houten tafeltje, verankerd in de klinkervloer. Prettig voor een picknick. Of een krantje. Gewoon handig. Of toch niet?! De tafels zijn opeens weg. Omgezaagd. Vlak boven de bakstenen bestrating. Stompjes tafelpoot steken nu één á twee centimeter boven de klinkers uit en vormen een perfecte struikelplek.

'Vanwaar deze onzin?', is mijn eerste gedachte. Er mankeerde niets aan die tafels, waarom ze dan toch vervangen? Is het niet slimmer om de bielzen frames te vervangen, als je toch geld kwijt moet? Sommige 'huisjes' krijg ik (nu al een jaar of twee) zo in beweging, als ik er een beetje tegenaan leun...

De tafel waarop in roze schoolbordkrijt de tekst 'kom, zit en zing een lied' stond geschreven (nooit verwijderde graffiti van een vrolijke ziel), mis ik in het bijzonder, als er een parkwachter voorbij komt.

'Joh, wat is er met die tafels gebeurd?', vraag ik hem. 'Die hebben we eruit gezaagd', meldt hij trots. Ik schrik: hij klinkt zo onverwacht triomfantelijk. 'Waarom in 's hemelsnaam?' wil ik weten; het lijkt me niets om trots op te zijn. 'Wangedrag', zegt hij. 'Hangjongeren trekken stenen uit muurtjes, slaan informatiekastjes kapot, veroorzaken ellende. Er is geen respect meer voor anderen's spullen', vervolgt hij. En: 'het maakt ze niets uit en niemand doet iets'. Hij klinkt verdrietig, en boos. Hij snapt het niet. Ik snap het ook niet. Het maakt mij ook boos. Mijn hemel, gooi je eigen servies tegen de muur als je iets kapot wilt maken, maar blijf van ons gezamenlijk parkje af! Het verdient beter!

Het valt me op hoe makkelijk ik in een boze bui stap. Hoe lekker het fantaseren is over hoe die irritante jongeren een klap om de oren te geven. En een gloeiende toespraak. Om ze de schade laten herstellen. Hun ouders op het matje roepen: 'hoe heeft u dit zo ver kunnen laten komen?! U heeft een stelletje asociale vandalen als kinderen en wat doet u eraan? Waarom is dit niet uw eer te na? Zo ga je niet met elkaar om!' Maar ik ken de boosdoeners, of hun ouders, niet. Ik weet niet waarom ze dit park minachten, of hoe ze hun gedrag tegenover zichzelf verantwoorden. Daarbij: wil ik dat wel weten? Zinloze vernielingen zijn toch sowieso onacceptabel?

Hoe dan ook is de parkwachter tevreden met zijn actie: weer een reden minder voor die jongeren om juist hier rond te hangen en de boel te verpesten. Ik zie het verband niet helemaal, maar dat doet er niet toe. Dat het ook voor mij minder leuk wordt nu, doet er ook niet toe: van mij valt geen last te verwachten. Dat het wangedrag van die jongeren vast niet zal veranderen, omdat ze er amper de consequenties van ondervinden, telt ook al niet. Achteloze asocialen winnen het, op dit gebied, per default van vriendelijke dromers als ik. Wat kan ik nu helemaal doen? Afgezien van binnensmonds mopperend mijnsweegs te gaan?